

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/48/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217218996
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4217218996.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., D. XXXX/X, zastúpený: Podhorský & Partners, s. r. o., advokátska kancelária, Bratislava, Mlynské nivy 53, IČO: 46 962 000 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia 752,91 eura s príslušenstvom a zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia 1 140 eur, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 5. januára 2023 č. k. 7C/49/2017-474 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í takto:

Žalovaný je povinný zaplatiť titulom bezdôvodného obohatenia žalobcovi sumu 752,91 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 01. 11. 2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku tohto nároku súd žalobu z a m i e t a .

Žalovaný je povinný zaplatiť titulom finančného zadostučinenia žalobcovi sumu 376 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku tohto nároku súd žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť sumu 752,91 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% p. a. od 26. 07. 2017 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá na náhradu trov konania nárok. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 451 ods. 1, § 456, § 3 ods. 1, § 39, § 107 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 586/2008 Z. z., § 154, § 215 ods. 1, 2 a § 191 CSP. Uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy 752,91 eura spolu s úrokom z omeškania titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Podaním zo dňa 09. 12. 2017 si uplatnil nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.140 eur, pričom súd prvej inštancie uznesením rozhodol o pripustení zmeny žaloby.

1.2. Súd prvej inštancie mal v rámci vykonaného dokazovania, a to z pripojeného spisu OS Komárno sp. zn. 13C/179/2014 preukázané, že strany sporu boli v minulosti v právnom vzťahu z titulu poskytnutia finančných prostriedkov, a to na základe vopred pripravenej formulárovej (typovej) zmluvy, ktorej obsah žalovaný nemal možnosť reálne ovplyvniť. Súd v konaní pod sp. zn. 13C/179/2014 posúdil Žiadosť o

poskytnutie revolvingového úveru, v spojení s Oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 16. 12. 2008, na základe ktorých úkonov žalobca A. B. mal získať finančné prostriedky v sume 17.000,- Sk po prepočte 664,30 eura tak, že nedošlo k účinnému uzavretiu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a revolvingovom úvere pre absenciu písomného oznámenia o akceptácii návrhu zmluvy žalobcu zo 16. 12. 2008 žalovaným. Na základe uvedených skutočností sa preto súd prvej inštancie stotožnil s právoplatným rozhodnutím OS Komárno č. k. 13C/179/2014-47, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08. 09. 2015, v ktorom bolo konštatované, že medzi stranami sporu nedošlo k účinnému uzavretiu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. umožnila čerpanie finančných prostriedkov p. A. B. v sume 739,19 eura, ktorý však splatil sumu 1.492,10 eura a týmto plnením získala spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. majetkový prospech v sume 752,19 eura bez právneho dôvodu, teda bezdôvodne sa obohatila podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovanému tak vznikla povinnosť bezdôvodné obohatenie vydať tomu, na úkor koho ho získal, a to v sume 752,19 eura.

1.3. Súd prvej inštancie, posudzujúc vznesenú námietku premlčania žalovaným, ďalej uviedol, že mal z pripojeného spisu sp. zn. 13C/179/2014 preukázané, že žalobca mal možnosť získať peňažné prostriedky zo zdrojov spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. v čase po podpise žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, a to dňa 16. 12. 2008, a takto 10-ročná objektívna lehota podľa § 107 ods. 2 Obč. zák. uplynula dňom 16. 12. 2018, avšak žalobca A. B. žalobu doručil ešte pred uplynutím tejto objektívnej lehoty dňa 25. 07. 2017. Podľa súdu subjektívna doba začala plynúť odo dňa, kedy sa o tom oprávnený v postavení žalobcu skutočne dozvedel a túto vedomosť mohol získať až z odôvodnenia rozsudku OS Komárno č. k. 13C/179/2014-47 po jeho právoplatnosti, t. j. dňa 08. 09. 2015, a takto v rámci 10-ročnej objektívnej lehoty, ktorá plynula od 17. 12. 2008 do 16. 12. 2018, uplynula aj dvojročná subjektívna doba od 09. 09. 2015 do 08. 09. 2017. Nakoľko žalobca podanú žalobu doručil súdu dňa 25. 07. 2017, a nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia tak nie je premlčaný, je dôvodný, a preto súd žalobe v tejto časti vyhovel.

1.4. Súd prvej inštancie vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadostučinenie uviedol, že tomuto nároku o zaplatenie sumy 1.140 eura nemohol vyhovieť. Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, a nakoľko súd mal z obsahu spisového materiálu a pripojeného spisu OS Komárno sp. zn. 13C/179/2014 preukázané, že žalobca A. B. mal možnosť získať peňažné prostriedky zo zdrojov spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. v čase po podpise žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, a to dňa 16. 12. 2008, a takto 10-ročná objektívna lehota podľa § 107 ods. 2 Obč. zák. uplynula dňom 16. 12. 2018 a subjektívna doba podľa § 107 ods. 1 Obč. zák. začala plynúť odo dňa, kedy sa o tom oprávnený v postavení žalobcu skutočne dozvedel, a podľa súdu, túto vedomosť mohol získať až z odôvodnenia rozsudku OS Komárno č. k. 13C/179/2014-47 po jeho právoplatnosti, t. j. dňa 08. 09. 2015, a takto v rámci 10-ročnej objektívnej lehoty plynula aj dvojročná subjektívna doba od 09. 09. 2015 do 08. 09. 2017, avšak žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil až svojím podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 10. 12. 2017, t. j. po uplynutí premlčacej doby, a preto súd nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol. Súd záverom uviedol, že úkony a konanie spoločnosti žalovaného nie je v súlade s § 3 ods. 1 Obč. zákonníka s dobrými mravmi a sú podľa § 39 Obč. zákonníka absolútne neplatné. O trovách konania súd rozhodol tak, že stranám sporu, ktoré boli zhodne zastúpené advokátom, nepriznal nárok na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 257 CSP. V prejednávacom prípade nie je možné náhradu trov posúdiť porovnávaním uplatnených nárokov, a to v sume 752,91 eura z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.140 eur, nakoľko ide o dva nároky, kvalitatívne rozdielne, a v prípade, ak by súd rozhodol s prihliadnutím na percentuálny úspech a neúspech, takéto rozhodnutie by bolo značne v neprospech žalobcu, ktorý jednoznačne utrpel ujmu na svojich právach pri uzatvorení zmluvy aj tým, že žalovaná spoločnosť využila jeho tiesnivú situáciu, na základe ktorej požiadal o úver a žalovaná spoločnosť mu síce vyhovel, ale za neprijateľných podmienok pri dojednaných úrokoch, ktorých výšku žalobca nemal možnosť svojím konaním ovplyvniť, a preto súd považoval za spravodlivé v danom prípade, aby každá zo strán sporu znášala svoje trovy. Súd priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania zo sumy 752,91 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 26. 07. 2017 do zaplatenia, a to odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby (25. 07. 2017) súdu, keď k ustáleniu nároku na vznik bezdôvodného obohatenia došlo v právoplatnom rozhodnutí OS Komárno č. k. 13C/179/2014-47 a súd nárok na úroky z omeškania nepriznal v zmysle žaloby za dni 24. 07. 2017 a 25. 07. 2017, nakoľko k omeškaniu sa takto mohla dostať žalovaná strana od nasledujúceho dňa, t. j. po doručení žaloby dňa 25. 07. 2017.

2. Proti tomuto rozsudku, v jeho výroku I. v časti, v ktorej sa žaloba zamietla a vo výroku II., podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúc, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku podmienok pre vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, resp. povinnosti preukazovania vzniku nemajetkovej ujmy. Uviedol, že mu nie je zrejmé, na základe akých úvah a zákonných ustanovení súd dospel k názoru o premlčaní tohto nároku tak v subjektívnej, ako i objektívnej premlčacej dobe, keď právna úprava premlčania primeraného finančného zadosťučinenia nie je viazaná na posúdenie plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je upravený osobitným právnym predpisom, zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý ako jedinú hmotnoprávnu podmienku pre priznanie daného nároku stanovuje úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej predpismi na ochranu spotrebiteľa. Svoj nárok odvíja od úspechu v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 13C/179/2014, v ktorom bola žaloba voči nemu (v pôvodnom konaní v postavení žalovaného) zamietnutá. Súd prvej inštancie aplikoval na posúdenie premlčania inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia nesprávnu právnu normu, a to ustanovenia § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, t. j. ustanovenia o premlčaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Zákon č. 250/2007 Z. z. upravujúci inštitút primeraného finančného zadosťučinenia pritom neobsahuje žiadne ustanovenie, ktorým by sa stanovovala dĺžka premlčacej doby vo vzťahu k tomuto nároku. Rovnako ani ustanovenia Občianskeho zákonníka, resp. iného právneho predpisu v oblasti ochrany práv spotrebiteľa neobsahujú špeciálnu úpravu dĺžky premlčacej doby vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu. Na daný prípad je potrebné aplikovať § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa právo premlčí v lehote 3 rokov odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Podmienka uplatniteľnosti nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., a teda úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa bola splnená právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 13C/179/2014 ku dňu 08. 09. 2015, ktorým súd žalobu zamietol a konštatoval porušenie práva spotrebiteľa. Premlčacia doba pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia začala plynúť dňom 09. 09. 2015 a uplynula ku dňu 09. 09. 2018. Nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia si uplatnil už dňa 10. 12. 2017, teda pred uplynutím premlčacej doby. Keďže preukázal splnenie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ním uplatnený nárok je dôvodný a zákonný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania, podal odvolanie aj žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písmeno b), f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napádanom rozsahu zmenil a žalobu zamietol. Napadnutý rozsudok považuje za nepreskúmateľný a nezákonný pre nedostatok dôvodov o úmysle žalovaného získať tvrdené bezdôvodné obohatenie, a teda pre nezákonnosť posúdenia námietky premlčania. Podľa odôvodnenia rozsudku malo bezdôvodné obohatenie vzniknúť neuzavretím zmluvy o úvere, čo mal konštatovať Okresný súd Komárno v rozsudku sp. zn. 13C/179/2014–47. Avšak ohľadne aplikácie 10-ročnej premlčacej doby súd poukazuje na diametrálne inú skutočnosť – „výsledkom úmyselného konania v snahe maximalizovať dosiahnutý zisk zvýšením úrokovej sadzby na 70% p. a.“ Čiže, podľa súdu prvej inštancie síce bezdôvodné obohatenie vzniklo z jedného dôvodu (v tomto prípade pre neuzavretie zmluvy o úvere), ale úmysel získať bezdôvodné obohatenie odôvodňuje absolútne iným dôvodom. Rozhodnutie je tak vnútorne rozporné a nekonzistentné. Úmysel získať bezdôvodné obohatenie súd prvej inštancie nezistil a neodôvodnil na základe dôvodu, pre ktorý vlastne malo obohatenie vzniknúť. Na preukázanie úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie nebol v konaní vykonaný žiadny dôkaz. Tvrdený úmysel získať bezdôvodné obohatenie pritom vylučuje právna úprava maximálne prípustnej výšky odplaty za spotrebiteľské úvery, aká platila v čase „uzavretia“ zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 16. 12. 2008. Záver súdu o úmysle získať obohatenie na základe výšky odplaty za úver je nesprávny. Je v rozpore s právnou úpravou, aby súd v podstate protiprávny úmysel žalovaného odôvodnil skutočnosťou, ktorú právny poriadok aprobuje. Vo vzťahu k súdom prvej inštancie vyhodnotenej námietke premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil právnu povahu rozhodnutia OS Komárno v konaní pod sp. zn. 13C/179/2014 ako konštitutívneho. V jeho výrokovvej časti sa neupravujú a nezakladajú žiadne práva a povinnosti. Ďalej, súd prvej inštancie vôbec nezvážil obsah uvedeného rozsudku a priebeh konania 13C/179/2014, v rámci ktorého subjekt vystupujúci na strane tamojšieho žalovaného (tu žalobca) tvrdil už v roku 2014 vznik bezdôvodného obohatenia. Subjektívna premlčacia doba nemohla ani z tohto dôvodu začať plynúť od súdneho rozhodnutia, ale od získania skutkových poznatkov o obohatení. To mimochodom tvrdil aj žalobca v tomto konaní, keď uvádzal, že premlčacia doba začne plynúť od porady s advokátom, čiže sám potvrdil,

že subjektívna premlčacia doba sa od právoplatnosti rozsudku 13C/179/2014 nepočíta. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil námietku premlčania, a to čo do subjektívnej a aj objektívnej premlčacej doby, ich počítania, plynutia a uplynutia pred podaním žaloby na súde. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom, aj pokiaľ ide o úrok z omeškania. Doručenie žaloby na súd nie je právny dôvod pre vznik jeho omeškania.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, považujúc odvolanie žalobcu za nedôvodné, pretože súd prvej inštancie správne posúdil námietku premlčania voči uplatňovaniu akéhokoľvek nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťuinenia v súvislosti s rozsudkom Okresného súdu Komárno e. k. 13C/179/2014–47. Základným východiskom v súvislosti s tvrdeniami žalobcu je, že pre uplatnenie primeraného zadosťuinenia nie je nutné, aby mu predchádzalo iné súdne konanie. Aj NS SR v rozsudku pod sp. zn. 6Cdo/127/2017 zaujal stanovisko, že pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Význam uvedeného výkladu pre toto konanie a posúdenie námietky premlčania teda je, že ak sa primerané finančné zadosťuinenie môže uplatniť aj priamo, bez toho, aby sa malo prebehnúť určité súdne konanie o nároku z porušenia práv podľa ustanovení na ochranu spotrebiteľa, potom to znamená, že premlčacia doba nemôže plynúť pre takýto nárok až po skončení uvedeného súdneho konania. Preto premlčacia doba pre nárok, ktorý je možné uplatniť priamo a bez potreby predchádzajúceho súdneho rozhodnutia nemôže plynúť až na základe nejakého právoplatného súdneho rozhodnutia. Ak teda najvyšší súd definoval podmienky, za ktoré možno uplatniť právo na primerané finančné zadosťuinenie a výslovne uviedol, že žiadny predchádzajúci spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom nemusí prebiehať, potom okamih, kedy sa právo na primerané finančné zadosťuinenie „mohlo prvýkrát“ vykonať sa logicky nemôže viazať na skončenie nejakého konania. V takom prípade by predpokladom na jeho uplatnenie musel byť spor (prebiehajúci alebo skončený), a to Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí nielenže neuviedol, ale výslovne poprel nutnosť tejto podmienky. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno ani o základe nároku, t.j. netvrdil a nepreukázal žiadne skutočnosti, že by nárok na primerané finančné zadosťuinenie vznikol. Rozsudok Okresného súdu Komárno e. k. 13C/179/2014–47 nebol vydaný na základe záveru o porušení práv spotrebiteľa, ale na základe porušenia všeobecných ustanovení Obežného zákonníka, a to nie sú právne normy určené na ochranu spotrebiteľa ako má na mysli § 3 ods. 5 zákona e. 250/2007 Z. z.

5. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalobca, udávajúc, že s argumentáciou žalovaného nesúhlasí a má za to, že v konaní riadne preukázal dôvodnosť nároku na priznanie primeraného finančného zadosťuinenia. Podľa jeho názoru, žalovaný vytrhol z kontextu dôvodnosti odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR, pričom zo samotného znenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa jednoznačne vyplýva, že na priznanie primeraného finančného zadosťuinenia sa vyžaduje existencia súdneho konania, v rámci ktorého sa všeobecným súdom konštatuje porušenie práv/povinností vyplývajúcich z právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Z predmetného rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva záver o požiadavke judikovania porušenia práva alebo povinnosti určených predpismi na ochranu spotrebiteľa, a teda podmienkou priznania nároku na primerané finančné zadosťuinenie je súdne konanie, v ktorom súd konštatuje porušenie práv a povinností určených právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. Právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 13C/179/2014 bolo judikované porušenie predpisov na ochranu spotrebiteľa. Trvá na už uvedenej argumentácii ohľadne dĺžky a počiatku plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťuinenie. Vo vzťahu k preukazovaniu okolností majúcich za následok vznik ujmy odôvodňujúcej priznanie primeraného finančného zadosťuinenia má za to, že z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je stanovená jediná podmienka pre priznanie primeraného finančného zadosťuinenia, a to judikovanie porušenia práv alebo povinností stanovených právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, a teda, žiadne iné skutočnosti spotrebiteľ domáhajúci sa nároku na priznanie primeraného finančného zadosťuinenia nie je povinný preukazovať. Uviedol pritom už v konaní, že je už viac ako 7 rokov vystavený stavu, kedy žalovaný neoprávnene zadržíva žalobcom poukávané finančné prostriedky titulom bezdôvodného obohatenia. Rovnako tak poukazuje na fakt, že bol vystavený stresu súdneho konania vedeného Okresným súdom Komárno sp. zn. 13C/179/2014, v rámci ktorého sa voči nemu žalovaný (v predmetnom konaní v procesnom postavení žalobcu) neoprávnene domáhal zaplatenia finančných prostriedkov vo výške 415,90 eura s príslušenstvom. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že rozsudok Okresného súdu Komárno sp. zn. 13C/179/2014 nebol vydaný na základe predpisov na ochranu

spotrebite3ov. Z predmetného rozsudku vyplýva, že súd pri rozhodovaní vychádzal z ustanovení zákona o spotrebite3ských úveroch.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že s týmto odvolaním nesúhlasí. Vo vz?ahu k posúdeniu otázky „primeranej“ úrokovej sadzby v ease poskytnutia spotrebite3ského úveru zo strany žalovaného sa stotožouje s názorom súdu prvej inštancie vo vz?ahu k priemernej výške úrokovej sadzby v danom období. Žalovaný musel by? minimálne nepriamo uzrozumený s faktom, že zmluva o spotrebite3skom úvere nie je vyhotovená v súlade so zákonom a že výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi. Pre posúdenie plynutia premleacej doby pre vydanie bezdôvodného obohatenia je zásadný v danom prípade okamih právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým sa konštatuje právny dôvod vydania bezdôvodného obohatenia. Okresný súd Komárno konštatoval nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsudku sp. zn. 13C/179/2014 zo doa 09. 07. 2015, ktorý nadobudol právoplatnos? doa 08. 09. 2015. Premleacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia teda zaeala plynú? doom 09. 09. 2015. Vzh3adom na dátum právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 13C/179/2014 je zrejmé, že žalobu podal veas, t. j. pre uplynutím premleacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Ialej uviedol, že z h3adiska subjektívnej premleacej doby je rozhodným okamihom moment nadobudnutia skutoenej vedomosti o dôvodoch zakladajúcich nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. porada s právnym zástupcom doa 20. 02. 2017, kedy bola ním udelená aj plná moc právnemu zástupcovi na zastupovanie v tomto konaní, a kedy nadobudol reálnu vedomos? o okolnostiach zakladajúcich právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a subjektu, ktorý sa na jeho úkor obohatil.

7. Následné písomné podania strán sporu obsahujú rovnakú právnu argumentáciu, ako ich skoršie písomné vyjadrenia.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní strán sporu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec na nariadenom odvolacom pojednávaní a po prejednaní veci, zopakovaní dokazovania na odvolacom súde, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmeni? tak, ako vyplýva z výroku tohto rozhodnutia, keiže neboli splnené podmienky ani na jeho potvrdenie, ako ani na zrušenie.

9. Pod3a § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý b/ ide o nerozluené spoloeenstvo pod3a § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov c/ ureitý spôsob usporiadania vz?ahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

10. Pod3a § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

11. V sporovom konaní je súd viazaný žalobným petítom, okrem zákonnej výnimky, ktorá vyplýva z § 216 ods. 2 CSP. Táto zásada sa premieta aj do odvolacieho konania, kei aj odvolací súd je viazaný rozsahom, v akom odvolate3 napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní sa tak dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolate3 napáda. Odvolate3 musí v podanom odvolaní uvies?, ktoré výroky rozhodnutia konkrétne napáda, t. j. proti ktorým konkrétnym výrokom odvolanie smeruje. Odvolate3 súeasne v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli by? v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliada? nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliada? len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Odvolate3 teda v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej einnosti odvolacieho súdu.

12. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 752,91 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 24. 07. 2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. V žalobe dôvodil, že žalovaná suma predstavuje výšku bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného, keď podľa tvrdenia žalobcu mal povinnos? plniť žalovanému len sumu, ktorú reálne v zmysle spotrebite3skej zmluvy vyčerpal, t. j. sumu

739,19 eura, v skutočnosti však plnil vo výške 1.492,10 eura. Poukázal na skutočnosť, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/179/2014 považoval spotrebiteľskú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, vzhľadom na absenciu obsahových náležitostí podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na právne posúdenie vykonané súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/179/2014, podľa ktorého vrátil žalobca žalovanému finančné prostriedky presahujúce právny a morálny rámec, je plnenie v sume 752,91 eura plnením bez právneho dôvodu, a teda bezdôvodným obohatením na strane žalovaného, ktoré musí žalovaný vydať. Podaním zo dňa 09. 12. 2017 žalobca rozšíril ním uplatnený nárok v tomto konaní o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.140 eur uplatnený v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Poukázal na to, že keďže ako spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva na Okresnom súde Komárno v konaní pod sp. zn. 13C/179/2014, patrí mu primerané finančné zadostučinenie.

13. Zásadným z hľadiska posúdenia uplatneného nároku žalobcu, s ohľadom na nastolené právne otázky tohto konania, ako i dôvody podaných odvolaní, bolo posúdenie toho, či žalobcom uplatnený nárok, tak na bezdôvodné obohatenie, ako i zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, vzhľadom na žalovaným vznesené námietky premlčania, nie je nárokom premlčaným.

14. V kontexte posúdenia dôvodnosti žalobcom uplatneného plnenia na vydanie bezdôvodného obohatenia a žalovaným vznesenej námietky premlčania tohto nároku žalobcu, žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil námietku premlčania, a to čo do subjektívnej a aj objektívnej premlčacej doby, ich počítania, plynutia a uplynutia pred podaním žaloby.

15. Preskúmajúc napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu právneho posúdenia vznesenej námietky premlčania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie uzavrel, že tento nárok žalobcu nie je nárokom premlčaným, s takýmto záverom súdu prvej inštancie je dôvodné sa stotožniť.

16. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Použitie tohto spôsobu obrany má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva. Súd sa môže zaoberať vznesenou námietkou premlčania bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva veriteľa. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu dvojročnú a objektívnu trojročnú, v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročnú. Odlišný a na sebe nezávislý je začiatok a priebeh ich plynutia, aj ich skončenie. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Touto vedomosťou ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto bezdôvodného obohatenia dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti, prípadne aj skôr.

17. Za skutkovú okolnosť (skutkové okolnosti), ktorá je podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Otázkou nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Ide totiž o to, či je možné pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere a u každého spotrebiteľa automaticky usudzovať nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe spotrebiteľovej dôkladnej znalosti obsahu zmluvy o úvere a povinnosti plnenia na účet veriteľa, čo by v podstate znamenalo prezumpciu jeho vedomosti o rozpore jej (niektorých) ustanovení so zákonom. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu,

odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu.

18. Vychádzajúc z vyššie uvedených východísk, podľa názoru odvolacieho súdu, v prejednávanom prípade podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia doba, je vedomosť o tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorej zmluvnou stranou spolu so žalovaným bol, je zmluvou, ktorá nebola platne uzatvorená a dlh spotrebiteľa nevznikol zo zmluvného vzťahu, ale zo vzťahu z bezdôvodného obohatenia, v ktorom ohľade bol povinný vrátiť dodávateľovi sumu, ktorú ako bezdôvodné obohatenie získal, a to vo výške 739,19 eura, pričom pokiaľ spotrebiteľ plnil dodávateľovi sumou 1.492,10 eura, sumu poskytnutého úveru výrazne preplatil. Túto vedomosť žalobca ako spotrebiteľ jednoznačne nadobudol z rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 13C/179/2014-47, pričom odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie mal za to, že o bezdôvodnom obohatení sa žalobca dozvedel nie právoplatnosťou tohto rozsudku, ale jeho doručením, kedy nadobudol reálnu vedomosť o jeho záveroch, uvedených odvolacím súdom vyššie. K doručeniu rozsudku v konaní pod sp. zn. 13C/179/2014 došlo žalobcovi ako spotrebiteľovi dňa 17. augusta 2015, tak ako vyplýva z doručenky v spise sp. zn. 13C/179/2014, a tak podľa názoru odvolacieho súdu, dňom nasledujúcim začala žalobcovi plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba na uplatnenie jeho nároku, ktorá do podania žaloby na súd dňa 25. 07. 2017 neuplynula a žalobca tak podal žalobu pred uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. V kontexte súdom prvej inštancie prijatých záverov v konaní pod sp. zn. 13C/179/2014, ktoré tomuto konaniu predchádzalo, odvolací súd na doplnenie udáva, že z odôvodnenia rozhodnutia v tomto konaní je jednoznačný záver o tom, že medzi stranami sporu nedošlo k platnému uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy, odvolávajúc sa na ustanovenia § 44 Občianskeho zákonníka, a potom akákoľvek polemika, resp. zmätočná interpretácia záverov tohto rozhodnutia o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru nie je namieste, pretože táto by mohla nachádzať svoje opodstatnenie v prípade, ak by úverová zmluva bola uzatvorená platne, nie v prípade konštatovaného neuzatvorenia písomnej úverovej zmluvy, ako v konkrétnej výplýva z právoplatného rozhodnutia v konaní sp. zn. 13C/179/2014.

19. Vo vzťahu k plynutiu objektívnej premlčacej doby odvolací súd udáva, že súdy SR, vrátane najvyšších súdnych autorít (napr. rozhodnutie NS SR 7Cdo/268/2021) už judikovali, že vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby je potrebné poukázať na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C485/19 zo dňa 07. 10. 2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Uvedené závery sú jednoznačne aplikovateľné aj na daný prípad spotrebiteľského vzťahu strán sporu, keď ide o spotrebiteľský nárok, ktorý je harmonizovaný právom Európskej únie. Rozsudky Súdneho dvora EÚ majú prednosť pred vnútroštátnymi prameňmi práva a v rozsahu, v ktorom vnútroštátno právo im odporuje, má súd povinnosť zdržať sa aplikácie konfliktného vnútroštátneho práva. Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehote, je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia). V tomto ohľade sú potom bezpredmetné zmätočné úvahy súdu prvej inštancie o úmyselnom konaní dodávateľa. Podľa názoru odvolacieho súdu, objektívna premlčacia doba začala plynúť vznikom bezdôvodného obohatenia, pričom z rozsudku Okresného súdu Komárno v konaní pod sp. zn. 13C/179/2014 je zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ úhrnom uhradil žalovanému ako dodávateľovi v období od 09. 01. 2009 do 26. 07. 2013 sumu 1.492,10 eura, teda nad rámec poskytnutej sumy 739,19 eura, a tak najneskôr dňom nasledujúcim po 26. 07. 2013 začala plynúť objektívna 10-ročná premlčacia doba, ktorá ku dňu podania žaloby na súd neuplynula a žalobca tak podal žalobu i v rámci plynutia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, teda včas.

20. V kontexte vyššie uvedeného, pokiaľ súd prvej inštancie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 752,91 eura vyhovel, rozhodol správne. Na rozdiel však od súdu prvej inštancie, vo vzťahu k priznanému úroku z omeškania mal odvolací súd, s ohľadom na žalovaným prezentovaný odvolací dôvod, za to, že k omeškaniu žalovaného s vydaním bezdôvodného obohatenia nedošlo

podaním žaloby na súd, tak ako uzavrel súd prvej inštancie, ale jej doručením žalovanému dňa 31. 10. 2017, ktoré doručenie žaloby možno považovať za výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Potom bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k príslušenstvu priznaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zmeniť tak, že nárok na úrok z omeškania zo sumy 752,91 eura vznikol žalobcovi, počnúc od 01. 11. 2017 (dňom nasledujúcim po doručení) do zaplatenia, čo súčasne viedlo k zamietnutiu časti takto uplatneného nároku na úrok z omeškania.

21. Vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na plnenie titulom primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné odvolanie žalobcu považovať v celom rozsahu za dôvodné, keď súd prvej inštancie na posúdenie dôvodnosti vznesenej námietky premlčania aplikoval nesprávnu hmotnoprávnu normu, a tak prijal nesprávne právne závery o premlčaní tohto nároku.

22. Právo na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia je právom, ktoré podlieha premlčaniu. Premlčuje sa vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinností, preto určujúcim momentom na plynutie premlčacej lehoty nie je okamih, kedy došlo k porušeniu práv alebo povinností (teda nie je ním v tomto prípade okamih uzatvorenia zmlúv), ale okamih úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, čo v tomto prípade predstavuje právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie č. k. 13C/179/2014-47 zo dňa 09. 07. 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08. 09. 2015. Keďže žalobca uplatnil svoj nárok na plnenie titulom primeraného finančného zadosťučinenia na súde dňa 10. 12. 2017, urobil tak v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby, teda včas. Pokiaľ potom súd prvej inštancie, nesprávne aplikujúc na premlčanie tohto nároku žalobcu ustanovenie § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka uzavrel, že tento nárok žalobcu je premlčaný, tieto závery súdu prvej inštancie nie sú správne, keď aplikáciou správneho ustanovenia právnej normy § 101 Občianskeho zákonníka, je jednoznačné, že žalobca si tento nárok uplatnil včas. Vo vzťahu k nastolenej spornej otázke, či si žalobca úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinností, a či tak došlo k uvedenému v konaní pod sp. zn. 13C/179/2014, odvolací súd udáva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa nárok z porušenia práva a povinnosti (R 4/2022), čo bolo v danom prípade v konaní pod sp. zn. 13C/179/2014, z ktorého záverov jednoznačne vyplýva porušenie práva spotrebiteľa plnením dodávateľovi nad rámec poskytnutej sumy 739,19 eura, až do výšky 1.492,10 eura. Dôsledkom týchto záverov súdu bolo zamietnutie žaloby dodávateľa, a tak úspech spotrebiteľa v konaní. Na margo uvedeného je dôvodné uviesť i to, že z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nevyplýva skutočnosť, aby žalobu o primerané finančné zadosťučinenie bolo možné podať spotrebiteľom jedine a výhradne až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa určí porušenie práv, resp. povinností dodávateľa voči spotrebiteľovi. Možno konštatovať, že je na výbere samotného spotrebiteľa, či zvolí postup uplatnenia nároku na ochranu spotrebiteľských práv a nároku na primerané finančné zadosťučinenie jednou žalobou, alebo samostatnými žalobami. Deklarácia porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti dodávateľa v spotrebiteľskom vzťahu síce pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia vykonaná byť musí, avšak nie právoplatne. Teda rozsudok o porušení práv spotrebiteľa je síce podmienkou pre rozhodovanie o primeranom finančnom zadosťučinení, ale súd o ňom môže rozhodnúť spolu s rozhodnutím o tomto porušení. V kontexte uvedeného možno potom uzavrieť taký záver, že v prípade, ak by úspešným uplatnením porušenia práva a povinnosti žalobcu nebolo konštatovanie porušenia jeho práva v konaní pod sp. zn. 13C/179/2014, je úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti žalobcu ním uplatnený a priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v tomto konaní, ktorý nárok si žalobca riadne a včas uplatnil, a potom o premlčaní nároku na plnenie titulom primeraného finančného zadosťučinenia uplatneného spolu s nárokom na bezdôvodné obohatenie nie je dôvod vôbec pojednávať.

23. Jediným predpokladom, ktoré ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vyžaduje, je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Zákon, pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, nestanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Je tak vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Namiesto je prihladnúť na všetky skutkové okolnosti daného prípadu a určiť takú výšku finančného zadosťučinenia, ktorá je vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam primeraná.

24. V konkrétnostiach prejednávanej veci za okolnosti, ktoré je dôvodné z hľadiska rozhodovania o výške finančného zadosťučinenia zohľadniť, považoval odvolací súd tie, ktoré vystavili žalobcu stresu z vedenia súdnych konaní, a to tak konania pod sp. zn. 13C/179/2014, ktoré bolo voči nemu vedené žalovaným neúspešne, pričom žalovaný, napriek tomu, že musel a mal vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane vo výške prijatého plnenia nad sumu 739,19 eura, túto sumu žalobcovi nevrátil a v zásade za účelom jej vrátenia vystavil žalobcu vedeniu ďalšieho súdneho konania v prejednávanej veci. Žalobca tak, ako osoba neznalá práva, za účelom ochrany svojich práv vyhľadal právne poradenstvo a vstúpil do sporu s dodávateľom ako ekonomicky i právne silnejším subjektom, čo podľa názoru odvolacieho súdu privodilo reálne vykonaný zásah nielen do majetkových, ale i nemajetkových práv žalobcu, ktorý zásah bol spôsobilý privodiť ujmu. Konanie žalovaného spôsobilo žalobcovi diskomfort z dôvodu, že ako spotrebiteľ bol jednak vystavený nedôvodnému konaniu zo strany dodávateľa, ako i bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde. Potom primerané finančné zadosťučinenie je primeranou satisfakciou za stav, ktorý žalobca v dôsledku konania žalovaného musel strpieť a plní i primeranú sankčnú funkciu vo vzťahu k žalovanému. Pokiaľ ide o jeho výšku, vzhľadom na okolnosti tejto veci a skutočnosť, že žalobca plnil nad rámec poskytnutého plnenia zo strany žalovaného sumu 752,91 eura, vo vzťahu ku ktorej bol nútený až žalobou domáhať sa svojich práv, odvolací súd považoval za primeranú takú výšku finančného zadosťučinenia, ktorá predstavuje 50% z tejto sumy, čo je suma 376 eur, na zaplatenie ktorej zaviazal žalovaného a vo zvyšku uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie žalobu zamietol.

25. S ohľadom na vyššie konštatované, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, ako vyplýva z výroku tohto rozhodnutia.

26. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobca bol plne úspešnou stranou sporu vo vzťahu k ním uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 752,91 eura, s nárokom na plnú náhradu trov konania. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na finančné zadosťučinenie, čo do jeho základu, keďže nárok bol daný, bol žalobca rovnako úspešnou stranou tohto sporu, s nárokom na náhradu trov konania, pričom výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu. V kontexte uvedeného potom odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom pri výpočte konkrétnej výšky trov konania bude súd prvej inštancie vychádzať vo vzťahu k finančnému zadosťučineniu z jeho priznanej výšky.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).